

2007. Liptótarnóc

Az idei ifjúsági tábort Szlovákiában, Liptótarnócon tartottuk. Két évvel ezelőtt szintén itt szálltunk meg, de ez a varázslatos hely most is tudott nekünk újat mutatni. Unatkozni már csak azért sem unatkoztunk, mert minden napra jutott legalább egy izgalom, vagy ahogy mi neveztük: valami extra.

Az első nap rögtön kiderült, hogy a konyhás néni eltörte a kezét, ezért nekünk kell a főzésről gondoskodni. Nem estünk kétségbe, hisz jó sok paprikát és paradicsomot hoztunk otthonról, így elkezdődött a közös lecsófőzés.

Aznap délutánra egy laza kis kirándulást terveztünk a Proszéki-völgybe. Sok-sok kövön, sziklás helyen is keresztülmentünk, ahol egyikünk megbotlott, és cipőnyira dagadt a bokája. Az ebből adódó útvonalváltozás nagyon jól sikerült, jól kifogtuk a rövid, de annál izgalmasabb útszakaszt.

Másnap, kedden megérkezett a vihar, ami délutánra elült. Mi pedig elmentünk kirándulni az előző nap felfedezett sziklás helyre, ami nem volt ám veszélytelen! A szembe jövő német turisták aggódva csóválták a fejüket. Mi azonban- ha olykor remegő lábakkal is- átkeltünk a vizes, csúszós sziklákon, szakadékokon, létrákon, láncokon. Végül elmentünk az ottani malomhoz is, ahol a tulajdonos készségesen megnyitotta nekünk a zsilipet. Elérkezett a szerda, a nagy túra napja. A reggeli áhítatot követően elindultunk meghódítani a 2815 méter magas Baranecet. A kaptatónak nekivágva azt gondoltuk, csak kezdetben lesz ilyen meredek. Tévedtünk. A csapat különböző tempóban haladt felfelé, időnként meg-megállva. Közben a növénytakaró is megváltozott. A fenyvesek közt haladva egyre több törpefenyő jelent meg, a nagy fák idővel eltűntek. Néhányan, akik úgy érezték, nekik ennyi elég, visszafordultak. Végül öten maradtak, akik elszánták magukat a hegycsúcs meghódítására. A törpefenyők is ritkultak. Egyre magasabbra érve már csak sziklákat és fűtakarót lehetett látni... és egy nagy sötét felhőt. A kopár helyen hirtelen jégeső támadt. Nagy kitartás kellett, amikor a sáros, lucskos sziklák között baktattunk. Végül, mikor a fáradt csapat elérte a csúcst- az útleírásokban szereplő két óra helyett másfél óra alatt, ami nem kevés büszkeségre adott okot némelyeknek-, kitisztult az ég, kisütött a nap, csodálatos panoráma tárult elénk, majd felragyogott a szivárvány.

Másnap kipihentük a nagy kirándulást. A szálláson sem unatkoztunk, rengeteget játszottunk, nevettünk, énekeltünk. Délután bementünk a közeli városba, Liptószentmiklóstra. Pénteken nagy piskótasütés vette kezdetét, estére Szöllősy Andris is megérkezett.

Az utolsó nap reggelén váratlan riadóra ébredtünk, ugyanis a következő vendégsereg a vártnál korábban érkezett meg. Gyors csomagolás után elmentünk a Csorba-tóhoz, majd a meseszép Tar-pataki vízesésekhez. Közben Koller Dezső is megjött kocsival. Kora este hazafelé indultunk, ám még most is jött valami extra: sötétedés után hatalmas felhőszakadásba kerültünk, de az Úr most is megőrizte bennünket.

Isten jelenlétét egész héten át éreztük. Nem csak a testünk, a lelkünk is erősödött. Az esti áhítatokat lelkipásztorunk, Tibor tartotta Mikeás könyvéből. Isten Mikeás által keményen szól a népéhez, ítéletet hirdet. Ám aki Krisztushoz tér, az biztonságban van. (Most még tart a kegyelmi idő!) A délelőtti áhítatokon az ifisek szolgáltak Jónás könyvéből: Első nap megismertük az engedetlen prófétát, aki az Úr parancsa elől Tarsisba menekült. Az Úr

azonban nagy szelet bocsátott a tengerre a hajón levők nagy rémületére. A második napi áhítaton láthattuk, hogy Jónásnak szembesülnie kellett saját helyzetével. Beismerte, hogy ő a vihar okozója, de Istenéhez még mindig nem kiáltott. A hajósok viszont Jónás által hallottak az élő Istenről. A vihar elállt, amint az engedetlen prófétát a tengerbe vetették. Isten egy nagy halat rendelt, aki bekapta Jónást. Három nap és három éjjel volt a hal gyomrában. Érdekes, hogy Jónás útja földrajzilag és lelkileg is egyre lejjebb tartott, ám a hal gyomrában már reményteli imádsággal kiáltott az Úrhoz, aki felemelte őt és a hallal a partra tetette. Isten egy második lehetőséget adott a prófétának: menjen a pogány Ninivébe, és hirdesse, hogy negyven nap múlva elpusztul a város. Jónás engedelmeskedett, hisz belátta, Isten elől nem lehet menekülni. Ám nagy megdöbbenésére megtért a város. Isten megkegyelmezett a pogány városnak. Előtte nincs személyválogatás. Ám Jónás dühös és csalódott. Ninive ellensége város, ezért ő inkább a vesztét kívánta volna. Isten most sem feledkezett meg Jónásról, és egy tököt rendelt neki a tűző nap ellen, ám ez másnapra elszáradt. Jónás sajnálta a tököt, Isten pedig ezáltal mutatta meg Jónásnak, hogy Ő mennyire sajnálja és szereti még a bűnös Ninivét is.

Bizony a táborozás hete alatt nekünk is bőven jutott a habokból és hullámokból, de a mi viharainkban is ott volt az Úr keze, ezt hálás szívvel elmondhatjuk.